

kläpparna. Jag hörde nödsignaler på LA:n nyss. Mayday, mayday, mayday var det någon som upprepade på kanal 11. Det verkar som om de befinner sig norr om antingen Yxskär eller Vänö.

Nabben tappade nästan andan då han kom ut. Det var förvånansvärt mörkt ute för att vara i juni. Vågorna dånade när de slog mot Borstölandet. Rätt förut blinkade mycket riktigt fyren. Bibba styrde och parerade skickligt vågorna akterifrån. Samtidigt sjöng eller rättare sagt vrålade han en gammal revyvisa:

Det finns så mångahanda sjömän
på livets stora hav.
Den ena heter Persson
den andra von och af,
men alla är vi sjömän
på livets stora hav.

Han påstod att de sjungit den på sandprämen på Erstan.

Det var Nabben som först såg nödraket. De röda fallskärmsblossen syntes tydligt rätt förut bakom fyren. De kunde inte vara längre borta än fem, sex sjömil.

— Det var som tusan, sa Bibba.

Nabben och Jonas satt tysta. De tyckte det var kusligt att tänka sig att någon var i nöd i det här vädret, kanske höll på att slås sönder mot någon grynna i mörkret. Nu började det i alla fall ljusna litet. En svag ljusning syntes i öster ovan horisonten. Om en timme skulle det vara helt ljust.

Jonas tyckte sig se ett rött sken längre fram. De spa-

nade ivrigt framför sig.

Sedan såg de alla tydligt den röda babordslanternan och båtens mörka konturer som avtecknade sig mot skyn. Den låg några kabellängder föröver tvärs med långsidan mot vinden. Den var helt nära Vänö men utan chans att nå skydd bakom den stora ön. Förseglet var uppe och piskade ursinnigt i den vilda blåsten. Ingen människa syntes till.

— Hon har tappat rodret! skrek Bibba. Och verkar ta in vatten. Hon ligger djupt!

— Det är bäst vi går ner och tar en titt, sa Nabbens pappa.

Vindens tjut steg till ett ylande när de lovade upp mot vinden. Samtidigt vräkte en stor sjö ner över båten och krängde ner den till relingen. Det dröjde en lång stund innan de kunde se något. Båten reste sig upp och sköt fart igen. Då följande sjö lyfte upp Måsen kunde de se att den vita båten nu kastats upp på land. Masten pekade inåt skogen.

— Vi kan inte gå närmare! skrek Bibba.

Men Nabbens pappa dröjde med rodret. Han hade fått syn på tre huvuden i vattnet strax framför.

— Herregud, där är folk i vattnet, vi måste försöka få upp dem! Bibba hade redan börjat lossa livlinan från akterpulpiten och gjorde sig klar. Nabbens pappa gav över rodret åt pojkarna.

— Ni lovar upp samtidigt som jag skotar hem focken och försöker sedan hålla henne så nära vindögat som möjligt. Är det klart?

Båten rusade oroväckande snabbt framåt mot klippan och den strandade kappseglingsbåten.